

EN QUARANTENA

LES 40 CRISIS DELS 40

**QUIM
MORALES**

*Amb il·lustracions
d'Oriol Malet*

EN QUARANTENA

LES 40 CRISIS DELS 40

QUIM
MORALES

Primera edició: març del 2015
© Quim Morales, 2015
© de les il·lustracions: Oriol Malet, 2015
Maquetació i disseny: Antònia Arrom (dandèlia)
www.dandelialia.net
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U.
Carrer Pedro i Pons, 9-11, 11a planta - 08034 Barcelona
ISBN: 978-84-664-1956-7
Dipòsit legal: B. 2.772-2015
Fotocomposició: Víctor Igual, S. L.
Carrer Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Imprès a: Egedsa

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com);
91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

ÍNDEX

<i>Introducció</i>	11
--------------------------	----

1. He sentit un «crec» i m'he quedat travat ...	15
2. Mamà! Que ja no sóc un nen!	20
3. Hauries de posar-te alguna cremeta	25
4. Segur que em queden bé, aquests texans estripats?	30
5. És el cotxe (o la moto) dels meus somnis ...	33
6. No és la vida que imaginava	37
7. Com?! Ja fa vint anys d'allò?	42
8. M'he de trobar a mi mateix	47
9. Estudies o treballes?	53
10. Un parell d'horetes, dues tardes a la setmana.	58
11. Porto bossa de mà i sóc heterosexual	63
12. Com als vells temps	68
13. No hi ha res millor que córrer.	72
14. Naniiiiit!	77
15. El cos em demana rock and roll	83
16. He perdut l'oval de la cara!	89
17. Avui no puc. Estic fent canelons	94
18. Aaahhh! Ooohhh! Uiii!	99
19. Abans, tot això eren camps	103
20. Estic sortint amb una noia de 20 anys... però és molt madura.	108
21. Ai!!! La pastilla!!!	114

22.	Sabeu què? Deixo la feina	119
23.	Quina sorpresa! No m'ho esperava gens! ..	123
24.	Mai m'hauria imaginat això de tu	129
25.	Res, un petit canvi de look.	133
26.	Què em passa, doctor?	139
27.	M'he fet una mica de làser.	145
28.	Ara t'haurem de parlar de vostè!	149
29.	Me'n vaig a viure a la muntanya	154
30.	No fotis! Aquest també en té quaranta? ...	159
31.	Vull que m'ho petis tot.	163
32.	He de comprar una agenda per organitzar-me.	167
33.	This is the rhythm of the night! Oh, yeah!	171
34.	L'internet és el futur	175
35.	Ser pare m'ha canviat la vida	181
36.	Em faré una llista de tot el que em queda per fer	185
37.	Soparé una mica de fruita i un iogurt.	188
38.	En plenitud de les meves facultats.	194
39.	Això ho hem de repetir!	199
40.	Necessito sentir-me viu!	204
<i>Agraïments</i>		211

CRISI I

HE SENTIT UN «CREC» I M'HE QUEDAT TRAVAT

I ben bé que és així. Un espetec de mig segon i quinze dies convertit en una rampoina humana. Arribant a la quarantena el cos comença a mostrar símptomes evidents que ja no és una estructura a prova de males postures, capaç de desafiar impunement la gravetat que regeix el nostre planeta.

La primera vegada va ser traient un dels meus fills de la banyera. Un cop esbandit i havent-lo abrigat com si fos un petit Rocky Balboa amb barnús de Mickey Mouse, vaig retirar-lo de l'aigua. I com he sabut després, ho vaig fer de la pitjor manera possible. Encorbat sobre mi mateix i amb les cames pràcticament rectes vaig alçar aquell marrec de no més de vint quilos com qui agafa un enciam de la nevera. I just en el moment d'enlairar-lo, una petita detonació

va desmanegar les meves vèrtebres lumbar. Les cames em van fer figa i amb prou feines vaig poder procurar-li un aterratge d'emergència al nen abans de desplomar-me sobre el bidet. «Que divertit!! Torna-m'ho a fer!», demanava rient el petit inconscient mentre jo experimentava el mateix dolor que si algú m'estigués burxant la medul·la amb una agulla de fer mitja. Això sí, l'incident va ser tota una revelació. En aquell precís instant vaig descobrir què se sent en patir una contractura i quina utilitat tenen els bidets en ple segle XXI.

Amb encisador accent llatinoamericà, el metge d'urgències —un doctor jove amb tres noms i un cognom— no va trigar ni un minut a fer-me el diagnòstic. Probablement, el meu caminar de Frankenstein amb galindons i els esgarips en llengües mortes cada cop que em feia canviar de posició devien resultar-li subtils indicadors de l'estat de la meva columna. «*Se quebró usted la espalda, amigo. A estas edades, debe andar con más cuidado al agarrar peso*». Fantàstic. M'estava tractant amb el mateix paternalisme que dedicaria a un iaio atrotinat. Aleshores no sé què em feia més mal, si l'esquena o l'autoestima. Per un moment vaig valorar si les edats a què es re-

feria aquell xitxarel·lo amb bata blanca també m'autoritzaven a fotre-li un calbot per impertinent. Però les contractures deixen baldat, amb pocs reflexos i sense esma per empipar-se. Una situació de debilitat que el llicenciat aprofitava per rematar-me amb un comentari encara més denigrant. «*Quizás le convendría ponerse una faja durante unos días*». Com?! Faixa jo? Que m'havia vist cara de tieta Paquita? Definitivament, aquell nano se l'estava guanyant, i vaig lamentar no tenir a l'abast l'instrumental necessari per propinar-li una bona desfibril·lada. A continuació, procediment de manual: injecció d'antiinflamatori, faci repòs uns dies —concepte utòpic per a un autònom— i cap a casa.

Val a dir que si no s'ha patit cap ensurt de salut abans —toquem fusta!—, la contractura lumbar ofereix per uns dies la valuosa oportunitat de sentir-se com un inútil total, més enllà de la inutilitat que es porti de sèrie. Desplaçaments en càmera lenta d'alta definició, aixecaments de cadira agònics i la impossibilitat de realitzar accions tan quotidianes com cordar-se les sabates —en el cas que te les hagis pogut posar— o marcar-se un *moonwalk* en arribar a la feina. Mirant de positivitzar la situació, una contractura suposa un parèntesi

vital, una oportunitat per mirar de respondre a qüestions fonamentals sobre la nostra existència. Qui sóc? On vaig? Quants Voltarens puc prendre'm en un sol dia? Com he pogut dormir tant de temps en aquest bunyol de mata-làs? Per sort, si el metabolisme és generós, el dolor i l'encarcament acaben remetent del tot en un parell de setmanes. El quarantí recupera una motricitat acceptable i la seva habitual *joie de vivre*. Fins que es produeixi una nova contractura. Per evitar-la, dos consells bàsics. Abans d'alçar un pes considerable —de la categoria compresa entre un nen i una bombona de butà— cal flexionar les cames —en posició de caganer, per entendre'ns— i aixecar-lo ajudant-se de la força de les extremitats inferiors, de manera que no concentrem tota la tensió en un sol i desgraciat punt de l'esquena. El segon consell té a veure amb el bany dels nens. Res de banyeres, terreny procliu a accidents de tot tipus. Fugim de les convencions i de la tirania de l'interiorisme! Feu-me cas. Banyeu-los a la pica de la cuina. És molt més pràctic, menys arriscat i permet controlar el xup-xup de la crema de verdures al mateix temps. I no cal patir per l'ergonomia. Fins que tenen cinc anys ben bons, els nens hi caben sense problemes.

MAMÀ! QUE JA NO SÓC UN NEN!

To de telèfon mòbil

—Hoooola, fill. Pensava que aquesta setmana ja no em trucaves.

—Ja saps que et truco cada dijous, mamà.

—Avui és divendres.

—Ja? Vaja, m'he despistat. Quin cap, el meu.

—No canviaràs mai. Estàs bé?

—Em sembla que sí. Per què ho dius?

—Fas una veu rara. Et noto amoïnat.

—Ah, no! Deu ser cosa del mans lliures.

—T'amoïna parlar pel mans lliures?

—No és això. Vull dir que aquest trasto distorsiona la veu i et sembla que parlo seriós.

—O sigui que m'estàs parlant normal. No et passa res.

—Nono. De moment no, vaja.

—I els nens? Què fan?

—Estan fantàstics. Només es barallen cada vint minuts.

—Tots tres són maquiússims. L'altre dia, que van venir a berenar, ens ho vam passar tan bé...

—Genial. Què vas fer?

—Em van instal·lar un joc molt divertit a la tablet.

—Ai... No serà com el del narcotraficant que atropella gent de la setmana passada?

—No! No! Ja els vaig dir que no m'agradava gens. Aquest és d'un policia que atropella delinqüents.

—Molt millor, on vas a parar! I el papà?

—Ha sortit a comprar el diari i després anirà a treballar una estona.

—No hi ha manera que entengui que està jubilat, oi?

—Si fos per ell, no ho hauria fet pas. La seva vida ha estat sempre treballar i patir per la feina. Ja veuràs quan et toqui a tu.

—A mi m'encantaria prejubilar-me ara mateix, ves que et dic.

—Ai, nen. Per què ho dius, això? No estàs bé a la feina? Ja deia que feies mala veu.

—Estic bé, no hi tornem.

—I la Sara? Com li va?

—Ben enfeinada també. Amb tres nens i un gamarús a casa, què vols?

—Sort en tens d'ella. Ja te la vas triar bé, ja.

—Algun mèrit dec tenir jo, suposo. Ningú la va obligar a quedar-se amb mi.

—Ai sí, fill. Eres tan simpàtic.

—Era? Ara ja no.

—Ara fas una veu rara, com de cansat.

—Tornem-hi! És cosa del mans lliures...

—Ja menges bé? Que sempre has sigut de mal menjar, tu. Potser t'hauries de fer una anàlisi i que et receptin vitamines.

—Mamà! Ja no sóc un nen! No pateixis, sé cuidar-me.

—Vine algun dia a dinar i et faré unes mandonguilles que t'espavilaran.

—Ja m'agradaria, però no tinc gaire temps. Haig d'acabar el llibre.

—Ah, sí! El llibre dels quaranta anys. Com el portes?

—Vaig fent...

—No ho deixis tot per a última hora com quan estudiaves.

—No, mamà. Ja no tinc edat ni reflexos per a aquestes coses.

—A veure si és veritat. Pensa que si no ho fas bé, no t'encarregaran cap altre llibre.

—Ho tindrè en compte. Gràcies pels ànims.

—Tots els del món, rei. Vine a veure'ns aviat, eh?

—Ho intentaré, t'ho prometo. I si no, et torno a trucar divendres que ve.

—Dijous.

—Dijous, sí.

—T'estimo, fill.

—Adéu, mamà...

(es talla la comunicació)

—...i que jo també t'estimo. Sents? Vaja...
S'ha tallat. Coi de mans lliures!